

Tijdens een wandeling langs het Ommetje in Velden, ontmoet ik allerlei wilde bloemen en kruiden waarover ik graag meer wil vertellen.

Deze maand wil ik jullie kennis laten maken met ;

Gewoon Biggenkruid (*Hypochaeris radicata*)

Gewoon biggenkruid is een soort paardenbloem. De plant groeit op allerlei plaatsen, vooral waar de grond voedsel- en kalkarm is. De bloem is geel. Er zijn alleen lintbloemen aanwezig. De buitenste lintbloemen zijn groen of grijs aan de onderzijde. Het hoofdje zit op een kale, bovenaan vertakte stengel met kleine schutblaadjes. De bloeiperiode loopt van juni tot september. De stengel is onbehaard en met melksap gevuld. De soort wordt 30-60 cm hoog. De bladeren vormen een breed langwerpige bladrozet, dat getand kan zijn of afgeronde insnijdingen kan hebben. Meestal zijn ze ruw behaard. De eindlob is afgerond. Gewoon biggenkruid draagt een nootje met een lichtbruine haarkroon.

Al in de Romeinse tijd kwam biggenkruid in onze streken voor, zoals blijkt uit archeologische vondsten. Biggenkruid is rijk aan eiwit en aan mineralen, zoals calcium en fosfor. Dus zeer geschikt om door grazende dieren te worden gegeten. Omdat het bladrozet op de grond ligt, kunnen koeien het niet eten. Schapen en varkens wel. Varkens zijn ook dol op de wortel, die zij met de snuit uit de grond wroeten. Zo kwam de plant aan zijn naam. De wetenschappelijke naam is Grieks; Hypo = onder, Chaeris = big en radicata = wortel.

Gewoon biggenkruid is rijk aan nectar en wordt in de voorzomer veel bezocht door bijen. Een galwesp veroorzaakt gallen in de stengel. De biggenkruidboorvlieg legt haar eitjes in de bloemhoofdjes. De larven van de galwesp leven ook in de bloemhoofdjes. De galmijt heeft het voorzien op de bladeren. Hij leeft in de ingerolde bladrand.